

DUMITRIOS

nr.16 – ianuarie 2013

foaia parohială a Bisericii Sf. Dumitru - Poștă

www.sfantuldumitruposta.ro

CVANTUL SĂPTĂMÂNII

Împlinirea chemării

pr. paroh Mihai Gojgar

Duminica după Botezul Domnului marchează sfârșitul oficial al sărbătorilor de iarnă. În același timp, evanghelia citită în această zi în cadrul Sfintei Liturghii (Matei IV, 12-17) relatează, pe de altă parte, un început. Este vorba de începutul propovăduirii Mântuitorului Iisus Hristos: „De atunci a început Iisus să propovăduiască și să spună: Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor” (v. 17). Acesta este ultimul verset al pericopei, dar ni se pare că ar fi elementul esențial al textului. Și aceasta nu doar pentru că este redarea cuvintelor Domnului, ci și pentru că aflăm care trebuie să fie atitudinea noastră în vederea intrării în Împărăția cerurilor: pocăința. Schimbarea lăuntrică, transformarea gândurilor rele în cugete curate, renunțarea la fapte păcătoase și adunarea de acte filantropice, sărăcirea în expresii ale egoismului și îmbogățirea cu acțiuni virtuozitate. Am trecut într-un nou an. Chiar dacă este vorba de anul civil, recunoaștem că bilanțurile se fac mai vârtos acum decât la început de Răpchiune. Oare plusând cu o mărgică la șiragul vieții noastre conștientizăm mai intens necesitatea pocăinței? Vedem mai aproape împărăția cerurilor? Suntem din ce în ce mai interesați de Dumnezeu și de sfinții Săi? Ne preocupă sărbătoarea duhovnicească a Bisericii și lăsăm pe plan secund dezmățul la care ne îmbie lumea postmodernă? Nu știu. Dar cred că ar trebui. Nici un sfârșit nu are sens fără un alt început care să-i urmeze. Luându-ne „adio” de la 2012, părăsim și cugetele necinstite și faptele nedemne? Începutul lui 2013, precum orice alt început, oferă prilejul multor întrebări. La multe dintre ele nu cunoaștem răspunsul. Ne asemănăm cu „Poporul care stătea în întuneric a văzut lumină mare și celor ce ședea în latura și în umbra morții lumină le-a răsărit” (v. 16). Hristos începe propovăduirea Evangheliei sale mântuitoare, iar calea Sa este pregătită de Sfântul Ioan, profetul smerit, omul cu viață de înger, cel ce ne oferă pilda împlinirii vieții. Omul care avea vocația de a anunța venirea Împărăției cerurilor și a lui **Mesia**.

Proorocul ce a lucrat totul pentru împlinirea chemării celei de Sus. În afară de bucuria sărbătorilor, de taina Nașterii și lucrarea dumnezeiască a Epifaniei, a arătării Sfintei Treimi la râul Iordan, lucrul acesta ne uimește și, sperăm, ne motivează: un om părăsește smerit viața aceasta, mulțumindu-se cu împlinirea vocației de Înaintemergător. Nu glorie, nu cinste, nu foloase materiale, nu liniște și nici măcar aparența tihnei. Actualizând, am putea spune că dacă ne dorim o ieșire demnă, „în pace” cu noi, cu semenii și cu Dumnezeu, trebuie să urmăm calea Sfântului Ioan Botezătorul. El a deschis nu doar drumul Mântuitorului, ci și a luminat mintea noastră în întunericul rațiunilor noastre profund indecise. Este una dintre luminile care ne-au răsărit, pregătindu-ne de Lumina cea adevărată și veșnică, Hristos. Să ne schimbăm inimile și să ne împlinim chemarea de fii ai lui Dumnezeu, căci doar așa vom fi capabili să ne bucurăm de Soarele dreptății!

diac. Bogdan Bădiță

Fiecare dintre cei ce iubesc Biserica și viața în Hristos, au de cele mai multe ori o rugăciune preferată sau au mai multă evlavie la vreun sfânt, fiind impresionat de viața și povățuirile acestuia. Îmi amintesc faptul că în anii de seminar încercam să ne rugăm cât mai mult și aveam acatiste și rugăciuni preferate. Dacă unii colegi citeau în rugăciunile lor particulare Paraclisul Maicii Domnului, eu, când mă rugam, de exemplu, citeam Acatistul Mântuitorului, acea colecție de condace și icosuri, în care citim de multe ori cuvintele: *Bucură-te, sfinte...* Însă, nu despre acel acatist voi vorbi în acest articol, ci despre ceea ce creștinii mai numesc acatist, adică acel pomelnic adus la altar, sau lăsat în cutia de acatiste, pentru a fi citit de părintele Mihai în fiecare vineri seara, când în biserica noastră se face săptămânal Slujba acatistului.

De cele mai multe ori în aceste acatiste scriem nevoile noastre urgente și cerem lui Dumnezeu să ne ajute cât mai repede. Însă de fiecare dată când facem acest lucru, riscăm să cădem într-un formalism exagerat, din care nu facem decât să îi mai oferim diavolului pe tavă încă o bătălie în care noi pierdem din nou. Când cerem în acatist preotului să se roage pentru ca noi să ne găsim o slujbă anume, sau să ne cumpărăm un obiect pe care ni-l dorim de mult și credem că se va îndeplini, ne înșelăm amarnic. Nu mai vorbesc de acele așa-zise acatiste în care cerem să moară cineva sau să câștigăm la loto. Un asemenea acatist este, din punct de vedere liturgic, o anomalie, ceva tulburător și imposibil de cerut de către preotul slujitor, nefiind rugăciune.

Ca acatistul nostru să fie o rugăciune și pentru a fi scris și cu o implicare emoțională înainte de a fi lăsat la altar, trebuie să fie scris cu smerenie și cu gând curat.

Tot mai puține sunt acatistele în care noi îi mulțumim lui Dumnezeu pentru binele pe care ni-l dăruiește zilnic, pentru viața pe care o avem, etc. Cereri peste cereri și dacă azi se întâmplă minunea de a ni se îndeplini, mâine cerem imediat încă câteva lucruri din nou, fără a mulțumi. Așadar, dragi cititori ai revistei Dimitrios, vă rog să vă gândiți cu maturitate duhovnicească atunci când întocmiți un acatist și să îi mulțumiți mai întâi Domnului pentru toate, să vă rugați pentru duhovnicul și rudele dumneavoastră și să mulțumiți Domnului că aveți o biserică unde vă simțiți poate mai bine decât acasă, lăsându-L pe Dumnezeu să hotărască ceea ce este cel mai bine pentru fiecare dintre voi.

Gândind așa, nu avem cum să nu ne implicăm emoțional când scriem un acatist, și așa transmitem prin acele rânduri scrise îngrijit și nu la repezeală, o parte din emoțiile noastre și preotului care îl citește și care, simțindu-le, se roagă cu aceleași emoții și trăiri Bunului Dumnezeu, mijlocind pentru noi. Vă îndemn să scrieți acatistele cu inima, și nu doar pur rațional, conlucrând în rugăciune cu părintele care le citește, fie că le lăsați la o mănăstire, fie că le aduceți săptămânal la altar. Doar așa cererile noastre se vor îndeplini, iar noi avem șansa de a avea un urcuș duhovnicesc, acatistul întărindu-ne rugăciunea, și nicidecum dezamăgindu-ne sau împiedicându-ne în săvârșirea ei. Numai așa inima noastră va vibra în rugăciune cu cea a preotului și astfel Dumnezeu, primind din inimă rugăciunea, o va îndeplini înmiit, trimițând har peste har în inimile tuturor celor care se roagă – pe preot întărindu-l și nouă îndeplinindu-ne cererile smerite.

IMPLICAREA ÎN VIAȚA BISERICII, NECESITATE PENTRU FIECARE

Alexandra Bădiță

Să fac...să nu fac, să merg...să nu merg, să stau...sau să mă implic? De ce să nu recunoaștem că avem faze din acestea de maximă filozofie în care cădem pe gânduri și mai că nu ne-am ridica. La un moment dat intrăm și noi în dilemă și ne întrebăm dacă are rost sau nu să ne implicăm într-o anumită problemă, dacă are rost să ne folosim resursele, timpul liber și energia pentru a ajuta, dacă trebuie fără doar și poate să ne pese tot timpul de ceea ce se întâmplă în familia noastră. Desigur, răspunsul este fără echivoc: cum să nu îți pese de propria familie?

Iar dacă Biserica o privim ca fiind familia în care am crescut cu toții, de la bunici la părinți și copii, îi înțelegem chemarea, înțelegem că este vitală implicarea noastră în viața Bisericii, în viața acestei familii care are nevoie de fiecare membru al ei în mod egal.

Fie că participăm împreună la Sfânta Liturghie, la întărirea noastră prin rugăciune, fie că mergem împreună să vizităm un bolnav, fie că vrem să ridicăm o biserică din temelii sau vrem să restaurăm frumoasa biserică închinată Sfântului Dimitrie de pe strada Franceză, toate acestea se împlinesc datorită împreună-lucrării. Fiecare efort concretizat în faptă bună ne aduce mai aproape de semenul nostru, ne leagă într-o comuniune în care știm că cei care sunt împreună cu noi, ei frații noștri, ne dau tăria de a face lucruri bune, ei ne dau încredere că drumul greu poate fi parcurs.

Cu mine, cu tine, cu implicarea fiecăruia se poate împlini "condiția" fără de care nu avem sortți de izbândă: "Unde sunt doi sau trei, adunați în numele Meu, acolo sunt și Eu în mijlocul lor".

Oana Constantin

De cele mai multe ori, atunci când intrăm într-o biserică, observăm că pe ușa de la intrare sunt afișe de genul: "Vă rugăm, opriți telefoanele mobile" sau "Dacă vrei să vorbești cu Dumnezeu, nu ai nevoie de telefonul mobil". Sunt îndemnuri sau rugăminți care ar trebui respectate de noi toți atunci când trecem de pragul unui sfânt lăcaș. De ce? Răspunsul este unul cât se poate de simplu: atmosfera de reculegere, de rugăciune nu trebuie perturbată de nici un zgomot strident precum cel al unor sonerii de telefoane mobile. Fie că este vorba de participarea la Sfânta Liturghie sau de o "vizită" scurtă în biserică, este bine să nu neglijăm acest aspect și să avem grijă să nu deranjăm pe nimeni. Dumnezeu, Maica Domnului și Sfinții sunt, cu toții, prezenți în biserică, în orice moment, iar atunci când mergem la întâlnirea cu Ei trebuie să lăsăm de-o parte tot ce ține de lumesc. De altfel, în cântarea Heruvicului se spune « toată grija cea lumească, acum să o lepădăm ». Rugăciunile noastre sunt bine primite în liniște, în dialogul nostru tainic ce nu trebuie întrerupt.

Dacă la o întâlnire importantă avem grijă să închidem telefonul sau să îl ținem pe vibrație/silent, ar fi cazul să facem așa și la întâlnirea cu Dumnezeu. Într-adevăr, pot fi situații de forță majoră, în care așteptăm un telefon important, dar asta nu ne împiedică să fim atenți și să păstrăm liniștea. Ar fi minunat dacă am fi mai conștienți de gesturile noastre și nu am aștepta să ne atragă atenția părintele, de nenumărate ori, în timpul predicii sau cineva de lângă noi, abia după ce telefonul a sunat secunde în sir... Nu este deloc greu să învățăm să fim responsabili și să ne gândim că poate, printr-un gest de care nu ne dăm seama, îl îndepărtăm pe aproapele nostru de Dumnezeu. Să presupunem că sunt persoane care calcă pentru prima sau a doua oară în biserică și vin cu gândul de a se ruga în liniște, de a intra în comuniune cu Dumnezeu, iar brusc, soneria unui telefon anulează totul. Pașii acelor oameni se pot îndrepta apoi spre alte direcții- psihologi, prieteni, de la care să afle răspunsuri la problemele care îi frământă. Astfel, rolul preotului și al bisericii în viața noastră își poate pierde din importanță, iar acest aspect implică o îndepărtare de la adevăratele valori.

S-A AMÂNAT SFÂRȘITUL LUMII?

Ciprian Apintiliesei

Nu pot să încep, decât exprimându-mi bucuria celui care mă simt un adevărat privilegiat al sortii. E mare lucru! Nu oricine se poate mândri cu asemenea experiențe, ca la 24 de ani ai săi, să fie deja fericitul supraviețuitor a două apocalipse. Îmi amintesc și acum febra care bântuia printre bătrânelele de la biserică din orașul meu: "Mamaie, astea sunt zilele de pe urmă...mai sunt doar doi ani și sfârșitul i-aproape!" (era vorba de apocalipsa aceea nesperioasă din anul 2000, care nu s-a mai prezentat în cele din urmă la fața locului). Conștiința mea de copil s-a simțit profund înșelată în așteptările ei și, ca urmare, am zis că n-o mai aștept vreodată. Așa se face că în seara zilei de 21 decembrie 2012, fără să știu că cinstita Apocalipsă urmează să-și facă apariția, mă aflam întâmplător la un coleg acasă, preocupat serios de o sticlă de suc și ceva semințe. Când am aflat vestea, am dat fuga jos și am luat o sticlă de vin, că doar se cuvenea s-o așteptăm și noi ca tot românul moldovean: cu ceva pe masă... Dar, nu știu de ce, iarăși s-a încăpățânat să nu vină, fiind nevoiți să ne luptăm singuri cu acea licoare bahică. Trecând acum la lucruri serioase, este de datoria noastră, a creștinilor ortodocși, să cunoaștem măcar trei lucruri simple despre acest subiect: 1. Nu poate fi asociat sau conciliat mesajul Sfintei Scripturi cu toate elucbrațiile sau speculațiile, născute pe fondul unor tradiții și culturi necreștine, care ne tulbură liniștea sufletească și buna rânduială a societății noastre ortodoxe. Mesajul evanghelic este mai mult decât clar: *"Iar de ziua și de ceasul acela nimeni nu știe, nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai*

Tatăl" (Mt. 24, 36). Ar cam trebui să ne decidem, totuși, în ce credem, în cele din urmă: suntem creștini și credem în Scriptură sau necreștini și asimilăm orice idee vehiculată în spațiile păgânizate? Domnul Hristos încă nu a afirmat că-i va accepta și pe cei "căldicei", adică pe aceia care vor face tocmai ce facem noi acum: ne fabricăm propria credință din fuziunea mai multor elemente religioase disparate; 2. Duhul acesta apocaliptic contemporan își are originea și o întreagă tradiție la frații noștri protestanți, care, în ultimele două secole, au întâmpinat deja numeroase apocalipse și armaghedoane. Deși toate previziunile lor, considerate cu fundament biblic, au fost înșelate până acum, ei totuși și-au făcut o obsesie din invocarea Apocalipsei, în speranța că se va îndura să vină. Când au constatat că nu merge cu Biblia, au apelat la mayași. Pe viitor vor apela la chinezi. Noi ne exprimăm speranța că vor apela în cele din urmă și la calendarul românesc, adică ortodox, care spune clar că numai Dumnezeu știe când va fi; 3. Datoria noastră, în calitate de creștini ortodocși, este să urmărim totdeauna îndemnul Mântuitorului, indiferent de câte apocalipse ne vor mai bate la ușă: *"Privegheați deci, că nu știți în care zi vine Domnul vostru... voi fiți gata, că în ceasul în care nu gândiți Fiul Omului va veni"* (Mt. 24, 42-44). Pe noi nu ne privește sfârșitul lumii, ci modul sfârșitului nostru, condiția spirituală în care ne vom afla atunci, fapt pentru care noi trebuie să ne pregătim continuu în vederea lui, oricând va fi el.

Stăpână de Dumnezeu Născătoare, împărăteasa cerului și a pământului, cinstea și slava creștinilor, ceea ce ești mai înaltă decât cerurile și mai curată decât soarele, Fecioară prealăudată, nădejdea celor păcătoși și liniștea celor loviți de valurile vieții, caută asupra poporului tău, vezi moștenirea ta, nu ne lăsa pe noi, păcătoșii, ci ne păzește și ne scapă de viclesugurile diavolului, că ne-au împresurat întristările, nevoile și răutățile. Dă-ne mână de ajutor, Fecioară, că pierim. Îndură-te de noi, că pe tine te avem ajutoare și la tine nădăjduim să-L împlânzești pe Fiul tău cu rugăciunile tale preaputernice și nebiruite, ca să-Și întoarcă spre noi mila Sa cea bogată. Și pe toți să ne învrednicească a ne păstra viața cinstită și fără de prihană, pentru ca noi cu o gură și cu o inimă pe El pururea să-L mărim, iar ție să-ți zicem: "Bucură-te, ceea ce ești plină de har, Domnul este cu tine!". Amin.

ȘTIRI DIN PAROHIE – PROCESUL RESTAVRĂRII

Mulțumim celor care și-au achitat contribuția parohială în anul 2012. Cuanțumul, stabilit de Consiliul Parohial, este de 100 de lei de familie pe an. Sumele sunt folosite pentru achitarea utilităților și a celor necesare administrării lăcașului de cult și curții interioare. De asemenea, mulțumim celor care sprijină financiar realizarea acestei foi parohiale. Pentru că ne-am dori un tiraj mai mare și chiar varianta color, ne-ar fi de folos ajutorul în imprimarea sau copierea revistei.

Redacția:

Coordonator: Pr. Mihai Gojgar

Redactor-șef: Teodora Popțean

Tehnoredactare: Emanuel Tudor

Distribuție: Mihai Ciobanu

Frigul de afară a înghețat și lucrările de consolidare de la biserică. Nădăjduim că îndată ce vremea ne va permite, să reluăm această activitate. Împreună cu firma constructoare, Trinius Restauro, am căzut de acord că trebuie să facem tot posibilul pentru a asigura cei 500.000 de euro (aproximativ 20 miliarde lei vechi) pentru încheierea etapei de consolidare. În același timp, parohia trebuie să genereze fonduri de 1000 de euro lunar (aproape 50 de milioane) pentru achitarea datoriilor de asistență tehnică și dirigenție de șantier. Sprijinul dumneavoastră este necesar și vă suntem recunoscători pentru el. Să ne rugăm să ne ajute Dumnezeu să facem lucrurile bine!

Vă invităm să urmăriți activitatea Bisericii Sf. Dumitru – Poșta pe noul site: <http://sfantuldumitrupeposta.ro>

De asemenea, pe site veți putea găsi toate numerele din "Dimitrios" în variantă digitală, rezumatele serilor catehetice și multe altele. **Vă așteptăm cu nerăbdare!**

Ne-am bucura să ne trimiteți păreri, idei și răspunsuri, accesând paginile:

RO 02 RZBR 0000 0600 1219 1317 – LEI
RO 18 RZBR 0000 0600 1435 9658 – EURO
RO 93 RZBR 0000 0600 1435 9666 – USD
Raiffeisen Bank, Agenția Decebal.

**Predici / Oameni / Ce-i de făcut /
Cum poți ajuta**

Pentru a primi varianta originală a revistei "Dimitrios" trimiteți un mail la adresa revista.dimitrios@yahoo.com cu titlul "ABONARE"

Oricine este dornic să scrie și să contribuie cu articole pentru revista "Dimitrios" este binevenit! Dacă aveți gânduri și idei pe care le considerați potrivite pentru a apărea în "Dimitrios" înșirați-le într-un articol de 300-400 de cuvinte și trimiteți-l la adresa revista.dimitrios@yahoo.com. În cel mai scurt timp posibil vă vom anunța dacă este potrivit și în ce număr urmează să fie publicat! Bine primite vor fi toate cuvintele menite să ne îndrepte, mângâie, sfătuiască, laude, critice. Vă mulțumim!

**Biserica
Sf. Dumitru – Poșta**

**Str. Franceză Nr.1
Sector 3, București
0727 394 631**

Program liturgic

Duminică	8.30 – Utrenia și Sf. Liturghie
Luni	18.00 – Program de spovedanie 19.00 – Seară Catehetică
Miercuri	18.00 – Sfânta taină a Maslului
Vineri	18.00 – Acatist
Sâmbătă	10.00 – Parastas